

Практика Lectio Divina вчить сучасну людину єднання поглибленого через Слово досвідчення віри з щоденністю, прийняття Слова у повсякденному житті. Lectio Divina може бути дорогою зростання у вірі для всіх: духовних і мирян, для вчених і людей малоосвічених. Вимагає тільки одного від тих, хто входить на цю дорогу – незгасного прагнення внутрішнього пізнання Бога і зустрічі з Ним в Його Слові. Вона є чимсь значно більшим, ніж вивчення, екзегеза Богонатхненних текстів, чи особиста рефлексія над Святим Письмом. Хоча, шлях Lectio Divina потребує відповідних методів і біблійних знань, однак, самі по собі ці елементи не творять Lectio Divina. Передусім, необхідним в ній є особисте досвідчення люблячих відносин з Тим, Хто промовляє. Це дорога віри, що провадить через особисте досвідчення Слова на молитві до зустрічі з Особою Ісуса Христа – Словом Втіленим. Любування в Ньому Самому і слідування за Ним є остаточною метою дороги.

Lectio Divina є люблячою і безпосередньою зустріччю з Словом. У своїй сутності не є ані читанням, ані екзегетичним знанням. Досконалість розуміння тексту полягає на тому, що так насправді ніколи не осягнемо її. Це сповнення без сповнення, оскільки Бог є без меж, безкінечний, тому і Слово Його має ті самі риси.

Метою Lectio Divina є допровадити нас до молитви і контемпліяції.

Започаткована отцями Церкви практика Lectio Divina розвинулася в період Середньовіччя у монаших спільнотах. Монахи вбачали в Святому Письмі живий організм. Читання текстів Біблії та повчань святих отців визначало ритм дня. Таким чином творилася Літургія годин, що у своїй сутності є Словом розмоленим, виспіваним серцем.

Тому наше відношення до Біблії вимагає повного ангажування, відповіді життям. Не розглядаємо Слово абстрактно чи з наукової дистанції. Чим більше ми прив'язуємося до Святого Письма, тим більше можемо пізнати глибину значень. В біблійному сенсі найкраще пізнаємо особу, коли з нею зближуємося. В міру того, як особа споріднюється з іншою думками, доходить до глибшого взаєморозуміння. Спізнання через споріднення (грец. *syngheneia*), або ж томістичною мовою, через співнатуральність, є дуже древньою засадою шукання істини. Аксиома стародавніх філософів твердить, що "подібне пізнається лише через подібне".

Умови Lectio Divina

- окреслений час
- мовчання
- чування і піст

Підстави Lectio Divina

1. Віра:

- в богонатхненність Біблії. Під заслоною літери є Дух. За давньою традицією перед Святим Письмом запалювали лампадку. Знаки віддання шани: окадження , поцілунок.

- жодна інша книга не зрівнюється з Словом Божим;

- Слово, як центральний пункт віднесення нашої молитви і вчинків.

2. Єдність двох Завітів – той самий Дух надихнув обидва.

3. Сопричастя з Церквою і тісний зв'язок з Літургією.

4. Неустанне навернення:

- можливість сконфронтувати власні переконання;

- відкриття серця, щоб Слово наповнило його своїм багатством, дозволити цілковито проникнутись до повної переміни;

- свідомість, що ще не навернулися;

- необхідність зближення.

Слово Боже є так уважне і вільне, так турботливе, що чиниться дитиною з дітьми, юнаком з молодими, дорослим – з дорослими, дозволяючи розуміти кожному відповідно до свого духовного розвитку.

Григорій Великий сказав: "Lectura crescit cum legente", тобто «Писання зростає разом з читачем».

Вирізняють чотири етапи Lectio Divina:

1. Lectio

1. Meditatio

2. Oratio

3. Contemplatio